

ogsaa Arbejdsgiverne skulde yde Bidrag. Af disse forskellige Grunde, af hvilke jeg har antydnet de vigtigste, gik man ikke til det her, men stillede i Bero at kræve Tilskud af Arbejdsgiverne, og baserede Forsikringen udelukkende paa Medlemmernes eget Tilskud og det Bidrag, det offentlige skulde yde til Kasserne.

Efter saaledes at have gjort Rede for de vigtigste af de Bevæggrunde, som have været de ledende i Kommissionen, skal jeg gaa over til at omtale de vigtigste af Lovforslagets Bestemmelser, idet jeg, som jeg begyndte med at sige allerede i mit Foredrag forleden Dag, selvfølgelig ikke har til Hensigt at gaa stærkt i Enkeltheder, da det maa være det kommende Udvalgs Sag nærmere at eftergaa alle Spørgsmaalene i deres Enkeltheder. Jeg tror og haaber, at Kommissionen som Helhed kan siges at have været heldig i sine Bestræbelser med Hensyn til Affattelsen; men det kan dog selvfølgelig bero meget paa et Skøn, hvorvidt denne eller hin enkelte Bestemmelse er affattet, som den burde og skulde; der kan i saa Henseende gøre sig mange forskellige Synspunkter gældende, det skal selvfølgelig indrømmes. I Lovforslagets 6 første Paragraffer trækkes Linierne op for Arbejdsløshedskasserens Begrænsning og Virksomhedsomraade samt Betingelserne for, at de kunne faa Statsanerkendelse. Det siges saaledes i § 1, at „ved Arbejdsløshedskasser forstaas i denne Lov Foreninger af Personer, der som Lønarbejdere ere knyttede til et eller flere bestemte Fag (f. Eks. Handel, Industri, Haandværk, Landbrug, Beværtningsnæring, Transportvirksomhed, Jordarbejde) osv.“, alle disse og endnu flere, som man ikke har fundet det nødvendigt at nævne, „og som have sluttet sig sammen for ved bestemte Bidrag at sikre hverandre gensidig Hjælp i Tilfælde af Arbejdsløshed, der ikke er begrundet ved de i § 13 ommeldte Aarsager“, nemlig Strejke eller Lock-out eller er foraarsaget ved Sygdom eller Arbejdsudygtighed, idet Understøttelse ikke maa ydes, saa længe Sygdommen eller Arbejdsudygtigheden vedvarer. — Lad mig allerede med det samme om dette Punkt sige, at denne Bestemmelse gerne kan synes lidt streng, men man er gaaet ud fra, at naar man her vil gennemføre en Arbejdsløshedsforsikring, skal det være en ren Arbejdsløshedsforsikring, og man kan ikke gaa til samtidig at gennemføre en Invaliditetsforsikring og danne Forsikring for kroniske Invalider, som kunde have Interesse af at melde sig ind i en Arbejdsløshedskasse. —

Dernæst maa Understøttelse ikke ydes til Medlemmer, hvis Arbejdsløshed hidrører fra, at de uden fyldestgørende Grund have forladt deres Arbejde, eller maa anses forskyldt ved overdreven Nydelse af berusende Drikke eller ved Ufordragelighed overfor Arbejdsgivere eller Arbejdskammerater, og som derfor ikke kunne anses for at være skikkede til at være Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse. Endvidere maa Understøttelse heller ikke ydes til Medlemmer, der aftjene deres Værnepligt, eller til Medlemmer, der afsone en dem ikendt Straf, eller til Medlemmer, der hensidde i Varetægtsarrest, eller til Medlemmer, der oppebære fast Fattigunderstøttelse, eller til Medlemmer, der vægre sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse anvist Arbejde, „som svarer til deres Evne“. Angaaende det sidste Punkt vil jeg gerne sige dette, at ogsaa denne Bestemmelse kan maaske se lidt streng ud, at man fra Bestyrelsens Side kan tage og henvise en faglært Arbejder til Arbejde i et andet Fag end det, der er hans eget. Men man har alligovel ment, at det i visse Tilfælde vilde være berettiget, og man tør vel gaa ud fra, at naar det er Arbejderne selv, som administrere disse Kasser, vil man ikke gaa hen og misbruge den Bestemmelse, men tage fuldt Hensyn til Bestemmelsen, som den lyder, at man skal anvise dem et Arbejde, som svarer til deres Evne. Sagen er jo nemlig den, at man maa tage det Hensyn, at der ogsaa kan være Personer blandt de arbejdsløse, som paa deres Arbejdskammeraters Bekostning ville nyde godt af den Forsikring, som de etablere; og man maa ogsaa derfor træffe saadanne Bestemmelser, at de kunne skærme Kasserne mod den Slags Attentater. Desuden vil jeg sige, at hvis man anviser en faglært Arbejder Arbejde i et beslægtet Fag, forekommer det i Virkeligheden ikke mig, at der i og for sig er noget slemt deri. Lad os for Eksempel tænke os, at en Tømmermand, som er vant til at haandtere baade Økse og Sav, fik Arbejde som Brændehugger i Tilfælde af, at Nøden stirrede ind ad hans Dør; et saadant Arbejde, hvorved han dog kunde tjene noget i Stedet for at gaa ledig og ingenting tjene, vilde jeg anse det for fuldt forsvareligt og berettiget af Kassens Bestyrelse at anvise ham. Og en honnet Ambition fra Fagenes Side, der vilde modsætte sig dette, skal jeg ærligt tilstaa, den bryder jeg mig ikke ret meget om. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vilde der jo være fuld Anledning for Kasserne til at knytte For-